07/05/2020

Днес е празникът на св. Акакий

Когато излязла повеля от римския император Максимилиан (305–311 г.) да бъдат принуждавани християните да се покланят на езическите богове, началниците на полковете повиквали при себе си всички служещи в тяхното ведомство, за да узнаят има ли между тях християни. В един полк стотникът с висок глас заявил на началника, че той от детинство е християнин и нява да се отрече от вярата си. Всички старания да го склонят да се отрече останали напразни. Тогава го свързали и отправили при воеводата Вивиан. Този християнин се казвал Акакий.

На увещанията на воеводата, Акакий отговорил с твърдо изповядване на вярата си. “Аз ще заповядам жестоко да те мъчак – казал воеводата, – ако не послушаш царската повеля и не се поклониш на нашите богове, по чиято милост царете царуват и победителите тържествуват. Нима ти мислиш, че си по-умен от всички ни? Вразуми се и престани напразно да се надяваш на човека, наричан Христос, Който по закон бил осъден и разпнат!”

– Ти се заблуждаваш – отговорил Акакий – и тежко грешиш, като казваш, че по милост на езическите богове царете царуват. Те царуват по волята на нашия преблаг Господ. А що се отнася до моето упование на Иисуса Христа, Когото ти наричаш човек, то цнай, че Господ наи Иисус Христос е Син Божи. Той заради нашето спасение дошъл на земята, станал човек и доброволно претърпял кръстна смърт. Но това ти ще разбереш само тогава, когато станеш християнин.

– А как твоят Бог не наказва смъртно царете, които му се противят – попитал воеводата, – ако Той е всемогъщ?

– По това именно трябва да познаете Неговата сила и благост – отговорил Акакий. – Оскърбяван от вас, езичниците, Той дълго търпи туй, за да могат

вярващите в него да извършват своя подвиг.

Воеводата се учудил на разума на християнина и го запитал дали се е учил.

– Не – отговорил той, – аз умея да чета само молитви. Но Бог помага на Своите раби. От самото начало за проповядване на Своето слово Той не избрал ни знатни, ни богати люде, ни учени и мъдри философи, а люде прости и неучени, бедни рибари, за да може Неговото непостижима сила и премъдрост да се прояви в тяхната немощ – тях ги ръководел и научавал Светия Дух.

– Остави безполезното многословие – казал воеводата – и ми кажи: ще се покориш на царската повеля и ще се поклониш ли на боговете?

– Както по-рано ти отговорих, така и сега ти казвам: Аз съм християнин и на идоли не принасям жертва!

– Жал ми е за твоята младост, понеже виждам, че не си на повече от 25 години, и не бих искал да те мъча. Но ти ше ме принудиш към това, ако не се откажеш от своето безумие.

– Не безумие, а благоразумие е да останеш верен на Бога, Който досега ме е пазил чрез Своето милосърдие – отговорил християнинът.

Воеводата дълго увещавал Акакия и се стараел да промени неговите убеждения. Но младият християнин, просвещаван от Светия Дух, му отговарял с мъдрост и непоколебима твърдост. Воеводата заповядал жестоко да го бият, като казал :”Да видим, ще му помогне ли Бог!” Кръвта на мъченика се леела под тежките удари, но той само повтарял:”Спасителю Христи, помогни на твоя смирен раб! Господи Боже, не ме оставяй!” – и търпеливо понесъл изтезанията. Като го видял изтерзан и обагрен от кръв, воеводата му казал:”Ще се поклониш ли сега на боговете?”

– Не! – отговорил мъченикът. – Аз имам Господ, Който ме укрепява. Преди изтезанието ме смущаваше известен срах. Но когато започнах да страдам, Господ ме укрепи чрез Своята помощ, и аз съм готов всичко да понеса, като твърдо се надявам на моя Бог.

Разгневеният воевода заповядал да усилят още повече мъченията на Акакий, но с нище не можал да победи вярата му и да го склони да се отрече от Христа. След изтезанието той бил затворен в тъмница. Една седмица по-късно воеводата получил повеля от началника си да пристигне в гр.

Византион и да доведе със себе си престъпниците, за да бъдат съдени. Воеводата взел и Акакия заедно с другите. Изнемогващият от рани, от дълъг път и от жажда мъченик с вопли зовял Господа, като Го молел за помощ; и внезапно се чули от небето думите:”Бъди мъжествен, Акакий!” Тия думи чули и някои от спътниците на Акакий, които паднали пред нозете му и го молили да ги научи на закона Христов.

– Аз самичък съм човек неграмотен и неучен – казвал им мъченикът. – Но помня онова, на което са ме научи свещеникът.

И поучавал своите спътници на Онова, което знаел за Христа, и някои то тях повярвали. На другия ден след пристигането на затворниците в гр. Византион воеводата заповядал на тъмничния стражар да заключи Акакий отделно във вътрешна тъмница, да го окове във вериги и няколко дни да не му дава храна. С глад и жажда той мислел да пречупи волята му и да го принуди да се отрече от вярата си. Заповедите на воеводата били изпълнени, но през прозореца на вътрешната тъмница другите затворници видели, че мястото, където е затворен Акакий, е озарено от чудна светлина, че ангели измиват и превързват раните му и му предлагат храна и питие. Те казали това на стражаря, който видял същото, но като влязъл в тъмницата, намерил Акакий да стои сам.

След една седмица Акакий бил повикан на съд. Като го видял здрав и бодър, воеводата започнал да мъмри стражаря, че той за пари е пускал при затворника роднини и приятели, които му донасяли всичко нужно. И стражарят и всички затворници разказали на воеводата за чудните посетители, които всяка нощ се явявали в тъмницата, където е затворен мъченикът. Воеводата предал отново акакий на жестоки изтезания. Но когато всичко се оказало напразно, той решил да го изпрати на тракийския управител Флакин. Той му написал писмо, в което обяснил, че не бил в състояние да склони тоя войник да изпълни царската воля, и затова го праща при прекия свой началник, който има по-голяма власт. Тракийският управител затворил Акакий в тъмница, но по ходатайството на жена си, която била християнка, не го подложил на мъчения. Като прочел в писмото на воеводата сведенията за страданията на Акакий, тракийският управител разбрал, че е невъзможно да го склони да се отрече от Христа и го осъдил на смърт. Флакин бил толкова удивен от непоколебимата издръжливост на мъченика при страшните страдания, че дори строго укорил Вивиана, че е подложил на такива мъчения един римски офицер, а не го е осъдил и предал незабавно на свърт.

Изведен вън от град Византион – бъдещия Цариград, на определеното за смъртно наказание място, Акакий застанал на колене и извикал: ”Слава на Тебе, Боже! Благословено да бъде името Ти, Господи, загдето мене, недостойния, Ти удостои с честта да се наричам мъченик Христов!” Светият мъченик бил посечен с меч на 8 май 303 година. Християните благоговейно погребали тялото му.
dobrotoliubie.com